

Editorial

Emoții...emoții

Încă de la sfârșitul clase a VII-a ni s-a spus că în următorul an ne vor aștepta multe greutăți. Cu pași repezi am ajuns la ultimul nivel al școlii gimnaziale. Emoționați și cu forțe proaspete ne-am ambiționat să trecem cu bine peste încercările acestui an școlar.

Lunile au trecut foarte repede și am ajuns în ziua în care simulările Evaluării Naționale ne băteau la ușă. Cu speranța că totul va fi bine am intrat în sălile de examen și ne-am aventurat la limba română alături de Ion Pillat în **”Vârful Dealului”**. La începutul **”călătoriei”** noastre am dat de primul obstacol: sinonimul cuvântului **„sforțare”**. Strădania noastră de a găsi cuvântul potrivit a fost în zadar, apoi, am pornit spre deslușirea textului și am sperat că ne vom reaminti trăsăturile pastelului. După greua



încercare a multora de a da un sens textului, ne-am dat seama că nu recunoaștem de fapt o publicație. Chiar dacă pare amuzant și nimeni nu s-ar fi așteptat la asta, unii dintre noi au afirmat faptul că un verb poate avea valoare morfologică de **„substantiv”**. Deși pentru vorbitorii nativi de limba română, Carpații Meridionali sunt **„comuni”**, unii nu și-au dat seama de faptul că acest substantiv este, ca fel, unul propriu. Spre sfârșitul **„călătoriei”**, coborând din **„Vârful Dealului”** ne-am imaginat o întâmplare petrecută în timpul unei excursii.

A doua zi, am primit subiectele la matematică și am constatat, la prima vedere, că sunt grele dar nu imposibile pentru unii, însă, pentru alții figura de nedeslușit a ultimului subiect a făcut ca doar șaptesprezece dintre noi să obțină punctaje peste nota de trecere: 5 (cinci).

După cele două zile pline de aventură și suspans am aflat că neatenția a fost o greșală de neiertat, ceea ce a dus la obținerea unor punctaje sub nivelul așteptărilor profesorilor, dar ... mai ales ale noastre.

În concluzie, aceste simulări ne-au făcut să ne dăm seama că trebuie să muncim mai mult pentru a ajunge cât mai sus. Mai avem puțină vreme în care să recuperăm conținuturile programei de Evaluare Națională.

Sperăm ca, la vară, la sfârșitul lunii iunie să ne confruntăm cu alte rezultate și cu alte așteptări.

Ioniță Andreea clasa a VIII-a B

Sărbătoarea primăverii

Primăvara în livadă

Câteva raze aurii mi-au bătut în geam ca și cum ar vrea să-mi spună: ‘Trezește-te ! Nu este timp de stat în pat !’. M-am sculat și m-am uitat pe fereastră. Din belșug de verdeață se zărește livada bunicilor. Eram foarte nerăbdătoare să o explorez, așa cum făceam în fiecare an.



Când am deschis ușa casei toată natura parcă era ruptă dintr-un basm.

Norii de cenușă nu se mai zăresc în depărtare, doar soarele își face apariția pe bolta cerească. Un dulce vânt de primăvară leagănă clopoștii de argint care îți surâd la tot pasul. Am ajuns în livadă. Primul pas pe care l-am făcut a fost întâmpinat de un miros plăcut. Toți copacii alcătuiau un tablou mirific alături de celelalte vietăți. Zumzetul albinelor lucrătoare se auzea de pretutindeni. Cireșul, caisul, mărul, părul și alte soiuri de copaci erau plini de flori multicolore pe care se așează fluturașii pictați cu mii de culori. Soarele revarsă căldura-i mângâietoare-i peste întreaga natură.

Nu-mi rămâne decât un an până mă voi reîntoarce în livada bunicilor.

Mocanu Luana clasa a VI-a A

Primăvara

Primăvara este prima fiică a bătrânului an. Ca orice anotimp din zona temperată, acesta durează trei luni. Primăvara aduce bucurii după trei luni de frig, luni aduse de către iarnă.

Primăvara este atunci când natura își revine la viață, florile și pomii înflorind, animalele revenindu-și din hibernare sau ieșind din ascunzători, iar păsările călătoare se reîntorc, ca în fiecare an, din țările calde. Ghiocelul, frumosul vestitor al primăverii, care are, ca și o coincidență, aceeași culoare ca și zăpada ce trebuie să plece, își face simțită mai peste tot.

Parfumatele și învioratele flori își lasă la iveală petalele, pentru ca albinele să-și înceapă serioasa datorie de colectare a polenului. Prin urmare, natura e din nou multicoloră, în special verde, dar și cu multe alte culori.



Prin urmare putem spune că primăvara este anotimpul vieții, al energiei. Aceasta ne reîncarcă bateriile după trei luni de luptă cu nămeții.

Toader Răzvan Dan clasa a V-a B

Primăvara

Primăvara sosește cu un bagaj plin de zâmbete. Fericirea se instalează în oraș lăsând în urma ei natura, plină de viață. Mireasma primăverii călătorește, încercând să vindece copacii de rănilor profunde, provocate de puternica iarnă.

Ca un doctor înconjurat de răniți, mireasma dulce împrăștie zâmbete și aleargă cu putere spre orice victimă ce mai are o speranță. Tabloul trist schițat cu linii fine, capătă în urma ei viață, capătă culoare. Ca un adevărat pictor, adierea blândă umple spațiile albe ale pânzei cu o paletă diversificată de culori ce inspiră fericire. Natura era alimentată permanent de un cântec lin, vessel, fără de care esența dulce a acesteia înceta să mai existe. Pare să-i placă să se comporte ca o zână printre noi, legănându-se ușor pe un leagăn atârnat de nori... Iarna pusese capăt cântecului păsărilor și acum se întorc acasă parcă trezite de o mireasmă. În urma ei, copacii se trezesc din nesfârșitul somn al iernii și parcă rușinați de simplitatea lor, încep să își adune flori gingașe, pentru a-și acoperi înfriguratele crengi.

Încet, încet, copacii își organizează garderoba, și astfel pregătiți cu ținute colorate, se lasă purtați de pura mireasmă a primăverii.



Lombardi Xenia clasa a VII-a B

Vestitorii primăverii

Cerul s-a înseninat
Natura a înviat
Ghiocei au înflorit
Primăvara a sosit
Așteptăm cu nerăbdare
Păsările călătoare
Vin în stoluri rândunele
Berzele se-ntorc și ele
Primăvara mult iubita
Nu pleca foarte grăbită
Lasă-ne măcar speranța
C-o să vină iar vacanța.

Radoi Alice Clasa aIIIa A Step-byStep

Bucuria primăverii

Ghiocelul cel plăpând
A ieșit la soare,
Pentru a vesti lumii
Vestea cea mare.
Primăvara a venit
Florile au înflorit
Toporași și vioarele
Să culegem floricele.
Păsările au sosit
Câmpul iar a înverzit
Mieii zburdă pe câmpie
Este multă bucurie!

Teoharides Daria Andreea Clasa aIIIa A Step-by-Step

Primăvara

Primăvara a sosit
Soarele a răsărit
Florile înmiresmate
Înfloresc cu toate-odată.

Fluturii cu miile
Împodobesc câmpiile
Vrăbiile ciripesc
Primăvara o vestesc.

Pandele Bianca Clasa aIIIa A Step-by-Step

Florile primăverii

Primăvara în grădină
Cu zumzet de albină
Cu miresme și parfum
Este chiar acum pe drum

Am în curtea casei mele
Opt tulpini de vioarele
Imi place să le privesc
Atunci când ele-nfloresc.

Selim Esra Clasa aIIIa A Step-by-Step



Bine ai venit, primăvară!

Cu miresme-nbietoare
 Și cu cântec de cocoare
 Îi urăm « Bine-ai venit! »
 Anotimpului dorit.
 Vântu' adie fericit,
 Soarele e mulțumit
 Că pe-ogorele întinse
 Parc-ar fi făclii aprinse.
 Ați ghicit e primăvară
 Pe câmpii se-aude iară
 Zgomotul dur de tractoare
 Ce ară peste hotare.

Țepeluș Andreea clasa aIIIa A Step-by-Step

Primăvara a sosit

Primăvara a sosit
 Ghiocelul a-nflorit
 Copacii înmuguresc
 Pășările ciripesc,
 Soarele iar strălucește
 Să ne dea nouă de veste
 Primăvara că sosește!
 Ce se-ntâmplă? Ce să fie?
 Nu-i nimic!
 Primăvara a venit
 Și natura s-a trezit.

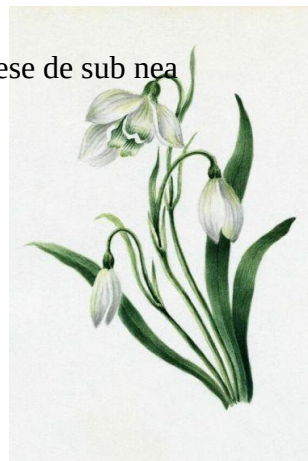
Acriș Matteo clasa a IIIa A Step-by-Step



Ghiocelul

Cine iese de sub nea

Cu căp'șorul delicat
 Încântând privirea mea
 Cu un alb imaculat.
 Cu petalele-i firave
 Pare-o cupă de omăt
 Primăvara o anunță
 Ghiocelul peste tot.



Iaurum Roxana clasa aIIIa A Step-by-Step

Zvon de primăvară

Primăvara a sosit
 Ghiocelul a înflorit,
 Pășările-au revenit
 Și câmpul a înverzit.
 Soarele ne încălzește,
 Pamântul se dezmoștește,
 Florile și frunzele
 Ne încântă simțurile.

Zumzăie albinele
 Prin toate grădinile
 Totu-i joc și armonie
 Toată natura învie.
 Peste deal, peste câmpii
 Se aud țipând copii
 Strig' s-audă toată țara:
 «A venit Primăvara ! »



Cazacu Teodora clasa aIIIa A Step-by-Step

Bună dimineata, primăvară!

O fereastră de lumină
Se deschide spre grădină.

Florile-s gătite toate

Cu petale colorate.

Ciripind ca de- obicei

A ieșit din cuibul ei,

Rândunica- vorbăreața

Să ne spună: "Bună dimineața!"



Popa Sabina Ioana Clasa a III-a B

Mulțumim, primăvară!

Când primăvara sosește,

Natura se trezește.

Florile iar înfloresc,

Gâzulițele roiesc.

Câteva albine mici

Stau pe copacii îmbobociți.

Am văzut și rândunele.

Zburau printre rămurele.

Zâna Primăvară-i bună...

Toate florile adună

Bătrânul parcă- ntinerește,

Copilul se veselește.



Popa Sabina Ioana Clasa a III-a B



Primăvara călduroasă

Primăvară, ai sosit!

Ghiocelul te-a vestit,

Rândunica a apărut

Cuibul iute și-a făcut.

Primăvară călduroasă

Ești atâta de frumoasă,

Florile te-mprospătează,

Totul în jur luminează.



Copăceii-au înflorit

Gâzele iar s-au trezit

Ne încântă cu-a lor

zumzet,

Ne aduc pe față, zâmbet.

Primăvară, primăvară,

Soarele răsare iară,

Razele lui ne încălzesc,

Copiii, bucurii trăiesc.



Chiracu Bianca Clasa a III-a B



Debut literar...debut literar

Rândunica a sosit

Rândunica a

sosit,

Ghiocelu-i fericit,

Soarele blând strălucește,

Primăvara ne zâmbește!

Rândunica cea voioasă

Ciripește: "Bun venit!"

Iar albina lucrătoare

Adună polen din floare.

Bâzâie într-un bujor,

Un bondar leneș de zor.

Păsările mii și mii

Cântă-n codri pe câmpii!

Zână, zână Primăvară!

Ne-ai adus daruri în țară,

Ghieci cu clopoței,

Brândușe și brebenei.

Lalele catifelate

Și narcise parfumate,

Toate-s vesele-n grădină

Și tristețea ne-o alină.

Juverdeanu Andreea Ane- Mary Clasa a III-a B



Primăvara

Primăvara a sosit

Florile- au înflorit

Fluturașii umblă-n zbor,

Iar albina e pe flori.

Soarele a răsărit,

Ghiocelul s-a ivit,

Natura iarăși a-nverzit,

Păsările-au ciripit.

Mielușei bucuroși

Zburdă veseli și frumoși...

Primăvară, ai sosit?

- Bine ai venit!

Juverdeanu Andreea Ane- Mary Clasa a III-a B



Debut literar...debut literar

Sosirea primăverii



După o iarnă lungă și geroasă, anotimpul renașterii revine plin de lumină și bucurii. În zarea albastră razele de aur dau naștere primăverii. Zâna florilor îmbrăcată în strai de sărbătoare, cu alai de flori suave și parfumate, umple inimile oamenilor de voie bună.

Mii de fluturi și roiuri de albine învelesc peisajul. Oamenii se regăsesc pe câmpuri la muncile de primăvară. Stoluri de păsări călătorești împodobesc văzduhul, reîntorcându-se din țările calde, unde și-au petrecut iarna.

Totul e plin de voie bună, bucuria și fericirea încălzesc inimile tuturor. Ce frumos este acest anotimp, însăși viața o ia de la început!

Rusu Răzvan clasa a II-a A Step by step

Gânduri de primăvară

În sfârșit iarna s-a dat păgubașă, iar întreaga natură revine la viață trept, cu pași mici. Ați ghicit... vine primăvara, anotimpul renașterii, anotimpul mult așteptat, anotimpul în care ne bucurăm de mângâierile călduroase ale soarelui.

Peste tot unde vezi cu ochii, zărești cum natura renaște. Pământul dă viață firicelelor de iarbă fragedă și de un verde aprins. Ghiociei, primii vestitori ai primăverii, își scot sfioși căpușorul din pământul umed. Mugurii apar sub caldă mângâiere a razelor soarelui. Tot acest peisaj frumos, se îmbină cu jocul fluturilor dar și cu zumzăitul albinelor. Pe cerul albastru se zăresc primele păsări abia ajunse din țările calde. Oamenii încep munca prin grădini.

Întreaga natură se bucură de liniștea și veselia primăverii.

Prodan Emma Ioana clasa a II-a A Step by step



Bucuria primăverii

Clopoțel de ghiocel

Și-a scos capul de sub nea

Și-a adus acum cu el

Toată fericirea mea.

Mândrul soare își arată

Discul său de aur plin,

S-a trezit pădurea toată,

Păsări cântă-n cer senin.

Peste câmpuri și ogoare

Larmă e și veselie.

Copii, gâze, animale,

Toți sunt plini de bucurie.

Dobrescu Mihai David clasa a II-a A Step by step



Primăvara

Azi e zi de primăvară

Hai să ne jucăm afară

O mulțime de copii

Culeg multe păpădii.

Azi este un soare

Frumos ca o floare

Copăceii înfloresc

Cât mai repede ei cresc.

Copăceii înfloriți

Sunt deja pregătiți

Să rodească mere bune,

Nuci gustoase și alune.

Neculai Flavian clasa a IV- a A



Zâna primăvară

A plecat iarna geroasă

Și zâmbind zâna frumoasă

Cu căldură, bucurie

Ne împarte voioșie.

Pe un câmp sunt multe flori

Mititele și în variate culori

Hai copii să le-adunăm,

Să ne jucăm, să ne bucurăm!

Ali Ajda clasa a II-a A Step by step



Natura în sărbătoare

Primăvara a sosit

Câmpul iată- l înverzit.

Fir de ghiocel plăpând

A răsărit din pământ.

Natura- i în sărbătoare,

Copacii dau iar în floare.

Iată vin și gândăceii,

Pe câmpii se joacă mieii.

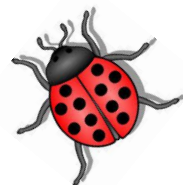
În poiană încă vin

Elegante floricele

Râzând vesel între ele,

Mititele, rândunele.

Geru Oana Clasa a III-a B



Gânduri pentru mama

Mama

Mama mea este o floare,
Mă privește ca pe-un soare.
Totdeauna mă iubește
Și de mine se-ngrijește.

Eu încerc să învăț bine,
Să fie mândră de mine.
Azi am să lucrez cu spor
Și-o să-i fac un măștișor.

Ghiță Gabriel clasa a II-a A Step by step

Mama

Ești o floare cu petale
Albăstrui și roșioare
Cu miros îmbietor
Ca parfumul florilor.
Dacă ai o mamă,
Ai și un izvor
Nu mai ești pe lume
Un simplu călător.
Dacă ai o mamă
Și e lângă tine
Pe Pământ e pace
Pe Pământ e bine.

Pricop Mariana Florina clasa a IV-a A

Mama

Mama mea?
Frumoasă ca o stea
Gospodină ca furnica
Face treabă toată ziua.

Azi e zi de sărbătoare
Vreau să-i dăruiesc o floare
Ei să-i spun că o iubesc
Și n-o s-o dezamăgesc.

Toată viața cât trăiesc
Pe ea o s-o iubesc
Și la greu de s-o afla
Eu mereu cu ea voi sta.

Sprânceană Adrian clasa a IV-a A



Mama

Încă de mică am avut un model de urmat în viață, iar acela este mama. Ea este cea care mi-a călăuzit pașii încă de la naștere. Mama este o floare firavă din grădina vieții. Aceasta întrușipează dragostea nesfârșită, bunătatea și iertarea, poavața și exemplul.

Mama mea are treizeci și șase de ani. Ochii ei căprui și pătrunzători mă privesc întotdeauna cu blândețe. Măinile ei gingașe mi-au șters mereu lacrimile prelinse pe obrazii palizi, iar sărutarea ei mi-a luminat privirea.

Blânda mângâiere a mamei a facut ca ziua să fie mai bună, iar cuvintele ei rostite cu dragoste mi-au încălzit sufletul și m-au învățat să-mi iubesc aproapele. Numai mama face ca totul să mi se pară ușor. Ea este singura ființă care îmi alină suferința. Știu că indiferent de situație, mama va fi alături de mine și nu mă va lăsa să cad pradă neputinței.

Încă am multe de învățat, însă mereu îi voi mulțumi mamei, căci datorită ei exist, iar astăzi sunt cine sunt.



Moglan Mihaela Olimpia Clasa a VIII-a B

Sărbătoarea învierii

Învierea este un motiv de bucurie supremă în comunitatea creștină. Duminica Învierii este a treia zi în care Iisus Hristos a înviat a treia zi de la răstignire.



Când suntem mici, îndeosebi în clasele primare, așteptăm Paștele doar pentru vacanță și pentru cadourile de Iepuraș. Însă, cu timpul, înțelegem adevărata semnificație a acestei sărbători. La orele de religie aflăm despre patimile lui Iisus, despre răstignirea Lui și despre felul în care a înviat.

În fiecare an merg cu părinții la biserică, însă până anul trecut nu am participat la nicio slujbă de înviere deoarece eram prea mic. De obicei mergeam la Prohod și la cele 12 Evanghelii și, să fiu sincer, la amândouă slujbele mă plictisiam. Însă anul trecut a fost diferit. Mama mi-a spus că pot participa și eu la slujba de Înviere. Eram indiferent,

gândindu-mă că va fi o altă slujbă plictisitoare. Acest gând a dispărut imediat ce am intrat în Biserică.

Candelabrul mare din încăperea care era tot timpul luminat, acum era stins. Pe mijloc se afla un culoar, iar de o parte și de alta erau oameni cu lumânări și candelă roșii. Deodată văd o lumină puternică în altar. Preotul a ieșit cu un mănunchi mare de lumânări strigând: „Veniți de luați lumină!”. Mă uitam cu ochii mari. Am întins lumânarea și am aprins-o, după care am înconjurat biserica. Partea cea mai specială mi s-a părut momentul când preotul a bătut cu crucea în ușă cerând să intre. Atât de mult m-au fascinat întâmplările, încât am rămas la slujbă toată noaptea.

În acel an am înțeles cu adevărat bucuria sărbătorilor pascale, momentul în care Iisus Hristos a înviat și ne-a adus bucurie și mântuire.

Paștele

Paștele când va veni
Ouă roșii vom ciocni.
Ne vom îmbrăca frumos
Că e ziua lui Hristos.



Când Iisus va învia
La biserica vom sta
Cu toții ne vom ruga
La sfânta icoana a sa.

Cu lumina ce am luat
Acasa noi am plecat.
Cu suflet bun și curat,
Spunând „Hristos a înviat!”,

„Adevărat că a-nviat!”,
Toți ne răspund,
Până la Înălțarea Sa
Așa noi ne vom saluta.

Andrian Mădălina clasa a IV-a B



Felicitare realizată de Zlate Răzvan clasa a IV-a B

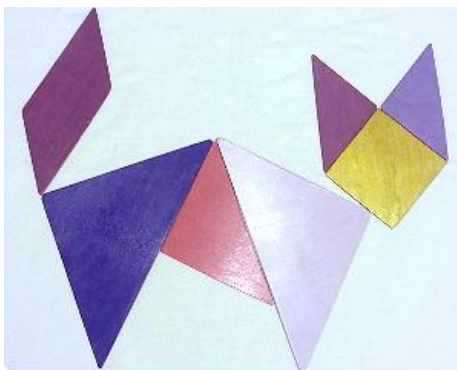
Gânduri...gânduri

O pisică birmaneză

Sunt o pisică birmaneză, născută în subsolul unui bloc din centrul orașului. Am o soră neagră, care am senzația că nu mă prea iubește, fiindcă îmi lasă numai resturi de la mâncarea pe care ne-o dau unii locatari.

Într-o zi am decis să plec pentru că nu mă mai puteam înțelege cu sora mea. Mă gândeam să stau cu pisicile din cartier ca să pot împărți mâncarea în mod egal cu suratele mele. Când am dat de un grup de pisici m-am dus la ele ca să le întreb dacă pot sta cu acestea. Șefa grupului mi-a zis:

- De ce nu? Până la urma ești surata noastră! Vino cu noi!
- Vă mulțumesc! Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu m-ați fi primit!
- Cu mare plăcere! Spune-ne, cine ești?



- Mă cheamă Sera. Am locuit împreună cu sora mea la subsolul unui bloc.

- Acum de ce nu mai stați amândouă?
- Din mâncarea pe care o primeam ea îmi dădea doar resturile. Într-o zi ne-am certat, iar eu am decis să plec pentru că nu ne mai înțelegeam, ne certam și nu mai puteam suporta acest lucru.

- Îmi pare foarte rău pentru voi! Măcar acum poți sta cu mine și cu surorile mele.
- Da. Mă bucur că ne-am întâlnit!
- Trebuie să ne promiți ceva. Cât timp noi suntem plecate, nu ai voie să primești pe nimeni în casă.
- Vă promit că nu se va întâmpla așa ceva.

Într-o zi prietenele mele au plecat la o ședință importantă cu șeful pisicilor. Discutau despre niște fonduri pentru cei săraci. Fiecare trebuia să doneze câteva lucruri ca să-i ajute. Cineva a bătut la ușa casei. Eu am uitat de cele promise și am deschis.

- Mulțumesc pentru că m-ai lasat să intru! Văd că ești o pisică milostivă!
- Cu mare drag! Cine ești și ce vrei?
- Sunt o pisica saracă. Imi poți aduce ceva de mâncare?
- Sigur! Așteaptă aici!

Însă pisica aceasta era o hoată. Cât am fost eu la bucatarie, ea a furat câteva lucruri valoroase din sertar. Când m-am întors, hoata dispăruse. Mirată, am scapat castronul din mână. Când pisicile au venit de la sedință, mi-au spus:

- Nu te-ai ținut de cuvânt! Drept urmare trebuie să pleci. Nu mai poți locui cu noi.

Am plecat separată. Mergeam fără țintă pe strazi. Deodată un copil s-a apropiat de mine. M-a luat în brațe și m-a dus acasă la el. Din acea zi, băiețelul mă îngrijește foarte bine: sunt hrănită, spălată, am coșulet unde dorm! Dar cel mai important am familia mea și sper ca într-o zi să-mi revăd sora și să fie și ea adoptată de aceștia.

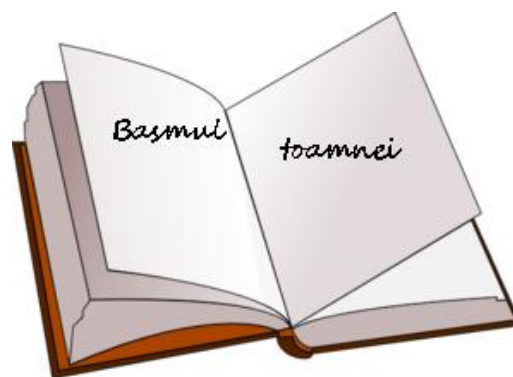
Cazacu Teodora -clasa a III-a A

Glumetul

Laurențiu este elev în clasa a cincea A. Ca toți ceilalți copii, învață, participă la orele de curs și poartă o poreclă. În pauze mai mereu le auzai, pe diferite tonuri: „Broscoiul” sau „Ochi bulbucăți”. El avea porecla „Glumetul”. Să vă spun și de ce...

Era ora de limba și literatura română, iar copiii au avut de citit „Basmul Toamnei” de Ionel Teodoreanu. Nici nu intră bine doamna profesoară că se aude numele unui copil:

- Laurențiu!
- Da, doamnă!
- Ai citit lectura?
- Păi, cum să nu! Am citit-o cu atâta bucurie!
- De ce?
- În timp ce citeam, săream în pat.
- Și...
- Din greșeală am lovit cu tâmpla lustra.
- Aoleu!
- Încă nu am terminat. Deci am lovit lustra, iar ea a prins viață.



- Cum așa?
- Păi, s-a luminat dintr-o dată.
- Bine! Bine! Acum, eu îți spun secvențele textului, iar tu le povestești. În prima secvență sunt relatate schimbările toamnei în lumea vegetală. Spune-mi câteva.
- Chelesc copacii.
- Cum chelesc?
- Dar ce credeți, că le crește părul verde iar?
Să vă spun: Laurențiu nu era prea deștept.
- Continuă.
- Frunzele ruginesc.
- În ce sens, ruginesc?
- Se oxidează de la ploaie.
- Repet cerința: „Spune-mi câteva din schimbările prezentate în text”.
- Aaa... Prezentate în text. Merele cad pe covorul de frunze ruginite, iar eu de unde știu asta, din legea gravitației.
- Bun!
- Prunilor le cresc ochi vineți de la prea mult luat la harță.
- Cum adică?
- Ochii prunilor au devenit vineți de la prea multă bătaie.
- Gata cu prima secvență. În a doua se relatează schimbările lumii animale. Poți să spui câteva din text?
- Greierii își lasă chitara acasă și se duc la cerut de mâncare.
- Să zicem...
- Păsările se duc în țările calde, deoarece s-au supărat pe noi că le stricăm cuiburile.
- Să continuăm. În cea de-a treia secvență autorul se-ntoarce la schimbările lumii vegetale, iar în a patra secvență sunt prezentate schimbările omului. Poți să ne spui vreuna?
- Cum să nu! Omul își pregătește soba, aprinde focul, dar lasă ușa deschisă, așa că încep să ardă lucrurile din casă.



Noroc că s-a sunat de pauză, astfel încât doamna profesoară să nu-i pună vreo notă. De unde știu eu toate cele întâmplate? Păi cine credeți că era colegul de bancă al „Glumețului?”

Zamfir Rareș – Anton Cls: a VI-a A

O faptă bună

Într-o zi cu nori cenușii pe cer, eu mă întorceam de la școală. Fulgerele au început să brăzdeze văzduhul și tunete înăbușite se auzeau din toate părțile.

Eu mergeam din ce în ce mai repede. La un moment dat am zărit prin crenguțele unui tufiș un câțel negru care plângea. Era singur deoarece se rătăciseră și îi era frică de zgomotele din jur. Mi s-a făcut milă de el și l-am luat acasă. La început părinții mei nu au fost de acord cu el, dar și-au dat seama că puiul de câțel era trist și că nu merită să fie respins.

De atunci, eu și Lucky, căci așa l-am botezat pe puiul de câțel, am devenit cei mai buni prieteni.



Babușcă Valentin Cosmin clasa a IV-a A

În lumea muzicii

Oare ce este muzica pentru noi?

Muzica este o artă care exprimă cu ajutorul sunetelor sentimente și atitudini. Pentru unii, muzica poate însemna un mod de relaxare, o artă, un mod de evadare din viața cotidiană, un prieten. O melodie lentă cu un mesaj aparte, te invită la relaxare iar o melodie



energică, plină de viață te invită la pași de dans. Indiferent de ritm și voce, fiecare melodie are un farmec aparte. Viața fără muzică nu poate exista.

Muzica ,mereu ne relaxează și ne detensionează. Deseori ne putem regăsi în versurile melodiilor .Dacă informațiile unei cărți ajung în minte, versurile unei melodii ajung în suflet.

Cum au apărut notele muzicale?

Muzica s-a transmis de la o generație la alta prin viu grai, prin cântec și memorare, căci nu existau notele muzicale. **În Europa, notația muzicală** a apărut în secolul 9, atunci când

biserica creștină a început că aleagă cântecele care să facă parte din liturghie. Se foloseau linii, puncte și mici **neume** - semne grafice scrise deasupra textului ce indică desenul melodiei, nu și înălțimea sunetului sau tonalitatea cântecului. Guido Aretinus a dat nume notelor muzicale pe baza **imnului gregorian "Ut queant laxis"** folosind prima silabă a fiecărui rând: „**Ut queant laxis, Resonare fibris, Mira gestorum, Fanuli tuorum, Salve pelluti, Labii reatum, Sancte Joannes.** "Numele notelor muzicale astfel sunt: ut, re, mi, fa, sol, la. Nota SI s-a adăugat mai târziu ca fiind a șaptea notă, iar Ut a devenit Do, din cuvântul Domine.

„Muzica oferă un suflet universului, aripi minții, zbor imaginației și viață oricui.” -Platon-

Geru Gabriela Clasa a V-a B

Lenea si Munca

Într-un parc pe o bancă la umbra unui copac se întâlnesc Lenea și Munca.

- Bună ziua! Zise Munca.

- Bună să-ți fie inima! Zise Lenea

- M-am gândit să mergem în grădina cu flori și să le udăm. Îi propuse Munca Lenei.

- Nu, nu, e mai bine aici pe bancă, să stau la umbră unde e răcoare.

- Hai să udăm floricelele! Nu ți-e milă de ele că se vor usca pe căldura asta?

- Nu, cum să plec eu de aici în arșiță să mă bată soarele.

- Bine, bine, merg eu singură.

Munca se ridică și pleacă să ude florile. Lenea este cea care te ispitește să stai să dormi să nu faci nimic. Munca face pe om și sfințește omul.



Twit Mark Clasa a V-a A

O zi de neuitat

Sâmbătă, 26 martie 2016, echipa de fotbal feminin a școlii din clasele 1-4 împreună cu echipa de fotbal masculin a școlii și cu profesorii însoțitori Mihai Teoharidis și Paica Fănel am plecat spre Tulcea pentru a participa la olimpiada de fotbal, faza județeană. Drumul a fost bun,

fără probleme. Am ajuns la Școala 12 unde erau 2 terenuri de fotbal. Mai întâi au jucat băieții. După ei ne-am echipat noi, fetele, apoi ne-am încălzit. Era o dimineață răcoroasă, friguroasă



chiar. Căutam cea mai mică rază de soare să ne putem dezmoți. Urma să jucăm. Sosise clipa cea mare. Am început meciul. Eu am fost fundaș de dreapta. Ne-am dat toată silința să-i facem mandri pe domnii profesori și să câștigăm meciul. Acesta s-a terminat cu 3-0 pentru echipa noastră. Am fost foarte bucuroase. Aveam locul 2 rezervat dar dacă voiam să

câștigăm locul 1 trebuia să mai batem o echipa. Așa că ne-am pregătit de MAREA FINALĂ.

Am avut mari emotii. Prima repriză s-a terminat cu 1-0 pentru noi. Asta ne-a dat încredere. A doua repriză, și ultima, s-a terminat cu 3-0 pentru noi. Astfel am câștigat locul 1. Atunci ne-am dat seama că 3 e numărul nostru norocos, deoarece peste tot am câștigat cu 3-0, până și la primul meci cu echipa din Greci am batut cu același scor. Da, învinsesem. Eram cele mai bune!!! Ne-am îmbrățișat și am țipat de bucurie.

A urmat premiarea. Am așteptat răbdătoare să ne vină rândul să primim cupa cea mare. Luasem premiul 1. Ce bucurie! Ca premiu am primit o cupă și o diplomă. Am privit cu uimire cupa. Era prima pe care o țineam în mână și mi s-a părut cea mai strălucitoare din câte văzusem. Am făcut și poze. Inima îmi bătea tare, tare. Parcă trăiam un vis. După meci, prima care m-a felicitat a fost



mătușa mea din Tulcea care venise special să mă vadă. Știu că mi-a ținut pumnii, sigur mi-a ținut pumnii cum îmi promisese cu o seară înainte, altfel nu am fi reușit. După aceea ne-am relaxat și apoi am plecat spre casă cu inimile pline de împlinire. A fost o zi de neuitat!

RĂDOI ALICE-ȘTEFANIA *clasa a III-a A Step by Step*

Prietenia

Cu siguranță fiecare dintre noi ne-am pus întrebarea: “Ce este prietenia?”. Eu mă număr printre persoanele ce și-au pus această întrebare. Am încercat să găsesc o explicație logică: prietenia este un sentiment intens ce face ca sufletele prietene să se apropie, să se stimeze și să se iubească. Prietenia nu este nicidecum un lucru material, este unul dintre cele mai frumoase sentimente umane. Trebuie să fim fericiți că avem prieteni și persoane pe care ne putem baza. Prietenia este un cadou pe care nu toți îl pot primi însă cei ce reușesc să-l primească trebuie să fie mândri și recunoscători că au parte de o asemenea comoară. Prietenul este acea persoană ce te înțelege, îți rămâne alături la bine și la greu. Prietenul știe că nu există om perfect și nu îți reproșează neajunsurile, te acceptă așa cum ești. Mi-am dat seama că și eu am prieteni adevărați ce nu mi-au

întors spatele atunci când le-am solicitat ajutorul.



De aproape un an sunt prietenă cu Ana . O cunosc foarte bine și o iubesc foarte mult, ca pe o soră. A fost alături de mine când eram tristă. Nu am fost prietene de când eram mici deoarece atunci nu prea ne înțelegeam. În timp , lucrurile s-au schimbat și ne-am apropiat foarte mult. Mi-a demonstrat de foarte multe ori că și ea mă iubește, că nu mă va lăsa la greu și că este o prietenă de încredere, cum ar fi într-o zi de vară.

Eram cu prietenii afară și ne jucam “vațea-ascunselea “. Dorind să-mi părăsesc ascunzătoarea, ies din spatele copacului după care eram ascunsă. Neatentă de fel mă împiedic și cad, lovindu-mă la picior. Am solicitat ajutorul unei alte fete, pe care o consideram o prietenă mai bună decât Ana, dar ea mi-a întors spatele și și-a continuat jocul. Am înțeles că nu era cu adevărat prietena mea. Am cerut ajutorul Anei și ea a venit imediat spre mine, bandajându-mi rana. Atunci mi-am dat seama că Ana era cu adevărat prietena mea și că mă puteam baza pe ea la nevoie.

Nu este important ca numărul prietenilor să fie mare, mai importantă este calitatea relației de prietenie .

Paraschiv Ioana-Sorina Clasa a VI – a A

Întrebări fără răspuns

Toți visăm, dar până când? Până realizăm că viața nu este mereu roz... Atunci când deja e prea târziu, în momentul în care esti distrus, când psihicul îți cedează, iar trupul este la pământ, când totu-ți era drag, când moral credeai că vei reuși tot ce ți-ai propus. Te-ai înșelat, nu-i așa? Toți am făcut-o. Am ajuns într-un impas. Nu știu dacă-i obstacol sau așa-i viața de fapt... Iar speranța? Pe ea am pierdut-o demult. Cineva mi-a frânt-o. Acum realizezi cât de tare doare totul?

Mai știi când îți promitea că va fi mereu aici? Îi mai cunoști glasul? Normal, cine l-ar putea uita? Inima ta avea taine pe care nicio rațiune nu le pricepea, dar ea știa tot ce ascunzi, era o parte din tine... Până a dispărut când aveai cea mai mare nevoie să fie acolo, cu tine. Regreți, dar ce poți face? Nu mai e. Mulți vor vrea să te ajute, dar nimeni nu va reuși la fel ca ea, te completa. Ai rămas pe jumătate, nu mai e un suflet în două trupuri. Renunți la tot, crezi că nimic nu va mai fi ca înainte, plângi în fiecare seară gândindu-te la ea. Le spui tuturor că ești bine, când, de fapt, ești distrusă complet, dar ei continuă să te creadă, dovadă că o fac doar din curiozitate. Ai nevoie să uiți, să rămâi singură o perioadă. Oh! Când te uiți la stele, rămâi pradă vulnerabilității, crezi că una dintre ele este ea, cea care te reprezintă. Fața ta e albă mereu, iar tristețea stă neconținut în ochi. Nu vei mai găsi o asemenea persoană niciodată. Știi foarte bine. Fetițo! Dacă lacrimile-ți cad pe obraji, iar tu suferi de una singură, ce rezolvi? Nimic. Crezi că și-ar fi dorit să te vadă vreodata așa? Crezi că nu voia să mai fie acum? Asta crezi? Atunci ești naivă. Te-a iubit enorm de mult. Ea știa asta, tu știi asta, toți știu asta. Arată-i că tot ceea ce a sădit dă roade, dedește-i că ești în stare de absolut orice. Te vede, tu nu o vezi. Ceilalți o văd prin tine, căci ați fost precum două picături de apă. Să fii sigură că vrea să treci peste suferință și să fii iar bine. Asta și-a dorit mereu. Cum o să-ți recapeți zâmbetul? Ea era adevăratul motiv pentru care tu zâmbeai. Era singura ființă care oricât de mult ți-ar fi greșit, ai fi iertat-o... Și ea la fel. Ai nevoie de cineva să te readucă la viață. Acea viață pe care-o irosești izolându-te în tine. Crezi că va reuși? Nu, nimeni, niciodată. Doar ea a putut mereu. Doar Ea!

Avea ceva, care atunci când o priveai, reușeai să zâmbești fără motiv. Un surâs copilăresc, care-o mulțumea mereu. Era atât de frumos ca cineva să mă perceapă diferit de restul lumii. Vreau s-o știu iar lângă mine. M-a spulberat plecarea ei în stele. De ce? De ce nu mai e? De ce a plecat? Îmi pun prea multe întrebări, știu că nu-mi va răspunde nimeni.

Jașcu Bianca Maria Clasa a VI-a B

File de istorie

AMINTIRI DESPRE UN TRECUT GLORIOS

Măcin este o așezare antică, datând din sec. III, recunoscută cu statutul de comună urbană în documente otomane din sec. XVI. Originea îndepărtată a acestui așezământ poate fi identificată în vechiul Arrubium, nume dat de celți în sec. III î.Hr. Se pare că încă din antichitate acest așezământ să fi jucat un deosebit rol religios în viața oamenilor acestor locuri și că tot aici ar fi existat un cult al zeului Jupiter Arrubianus, de la care pare își trage și numele.

Castrul roman Arrubium ale cărui ruine se situează pe teritoriul orașului Măcin, este atestat documentar pentru prima dată în jurul anului 100 e.n. în două diplome militare. Este menționată prezența la Arrubium a unei unități romane auxiliare (ala) formată din dardani.

Mai târziu existența castrului roman este semnalată și de alte patru documente istorice: Tabula Peutingeriana, hartă întocmită de un autor anonim probabil în perioada 260-271 e.n., Itinerarium Antonini, scris în anii 212-218 e.n., formă ajunsă la noi datând din timpul împăratului Dioclețian (284-305), în care sunt indicate cetățile romane de pe malul drept al

Istrului (Dunării) de la Turtucaia până la vărsarea în Marea Neagră, Notiția Dignitatum, din primul sfert al secolului V, care conține o listă a funcțiilor militare și civile din răsăritul și apusul Imperiului Roman și Cosmographia, o descriere a lumii făcută în secolul al VII-lea de geograful din Ravenna, autor necunoscut. Se pare că numele cetății este de proveniență celtică. La Măcin au fost descoperite inscripții (ala I Dardanorum, ala II Hispanorum Aravacorum), stâlpi militari cercetați de Constantin Moisil-unul dintre aceștia datând din timpul lui Dioclețian, țigle stampilate și două mari tezaure monetare romane imperiale care au adus informații prețioase despre cetatea romană și de faptul că legiunea a V-a Macedonica, stabilită la cetatea mai sudică Troesmis, situată la mai puțin de 20 de km, avea în sarcină până în anul 167 și paza cetății Arrubium. În secolele I-II e.n., cetatea a cunoscut o mare dezvoltare socială și economică.

După o perioadă de "tăcere" a izvoarelor istorice, este readusă în actualitate posibila localizare a "Vicinei" la Măcin, de unde provenea primul mitropolit al Țării Românești (1359), Iachint din Vicina. Reputați istorici, precum N.Iorga, Ghe.I.Brătianu, afirmă această ascendență toponimică. Astfel diferiți istorici presupun că numele actual al orașului ar avea mai multe rădăcini, existând mai multe ipoteze, nici una suficient de convingătoare. Unii cred că ar proveni

de la un nume propriu bulgăresc (Macea), fără a susține această ipoteză cu vreun document. Alții susțin că el ar proveni de la activitatea de morărit ("macin"), ipoteză la fel de subțire ca și prima. Interesantă, dar la fel de greu de acceptat este opinia profesorului N. Mureșeanu, care crede că orașul Măcin ar fi locul controversatei cetăți Vicina. Înainte de ocupația otomană, susține cel citat, numele orașului era scris sub forma Wecin. Crezând că e vorba de o greșală, turcii, care nu cunoșteau litera W, au transformat-o în M, rezultând Mecin iar mai apoi Măcin.

Din păcate, C. C. Giurăscu nu crede că Măcinul ar corespunde descrierii cetății Vicina, care era port la Dunăre, adică chiar pe malul fluviului și crede că Isaccea ar fi ipotetica Vicina.

O dată cu cucerirea Dobrogei de către Imperiul Otoman Măcinul devine sediu al unei garnizoane otomane, centru de colectare și tranzit al produselor destinate aprovizionării Constantinopolului.

Momentele istorice importante în această perioadă:

- Atacul cavaleriei muntene în campania din 1462 împotriva armatei turce, ocazie cu care Vlad Țepeș a restabilit pentru moment controlul românesc asupra jumătății de nord a Dobrogei.

- Incursiunea armată din toamna 1594-primăvara anului 1595 concertată de domnitorii Aron Vodă și Mihai Viteazul, în contextul războaielor antiotomane a Țărilor Române, ocazie cu care fortărețele de la Măcin, Silistra, Sistov, Nicopol, Rahova au fost țintă unor atacuri fulgerătoare, încununate de succes.

Odată cu declanșarea "crizei orientale" cetatea Măcinului a fost în mai multe rânduri implicată în episoade ale războaielor ruso-turce. La 11 octombrie 1771, generalul rus Miloradovici alunga din Măcin oastea otomană de sub conducerea lui Abdi Pașa, al cărui efectiv se ridica la 7.000 de oameni.

Fortificațiile de la Măcin și Tulcea aveau să mai fie jefuite și distruse în anii 1771, 1773, 1790, 1791 în contextul campaniilor țariste. Nu întâmplător, în sec.al XIX lea Poarta acordă o atenție specială consolidării fortificațiilor de la Măcin înconjurată cu șanțuri adânci și valuri de pământ, șapte bastioane, depozite pentru muniție și armament.

În momentul declanșării războiului ruso-româno-turc din 1877-1878, turcii dispuneau la Măcin de efective militare compunând 6 batalioane, 4 escadroane și trei baterii. Măcin și zona limitrofa s-au înscris din nou pe harta operațiunilor militare, reținând ca episoade mai semnificative scufundarea cuirasatului turc Luftî Djelil- una din cele mai importante nave de

război ale flotei otomane din zonă după un intens tir al artileriei ruse din Brăila și așa numitul "atac de la Măcin" din 14 mai 1877 când șalupa "Rîndunica" a scufundat pe canalul Măcin, monitorul cuirasat turc "Duba Seifi".

La 9 iunie, trupele Corpului 14 al armatei ruse comandat de generalul Zimmerman, au început trecerea Dunării în Dobrogea, de la Galați și Reni spre Măcin, care a fost ocupat la 11 iunie 1877. Populația orașului, cifrată la aproximativ 6.000 locuitori a întâmpinat armata rusă cu evanghelia și crucea. În temeiul prevederilor Tratatului de la Berlin (1878) care stipula reunirea Dobrogei cu România, la 14 noiembrie 1878 o coloană armatei oficialități ale guvernului de la București treceau pe sub un arc de triumf ridicat la , marcând aici împlinirea unui moment reîntregirii naționale.

Din lunga listă a personalităților născute sau crescute în Măcin se detașează câteva: Gh. Munteanu Murgoci (1891-1925), geograf, geolog și pedolog, membru corespondent al Academiei, președintele Comisiei internaționale de cartografierea solurilor (1923) ,Gheorghe Banea (1891-1967, Măcin), scriitorul cu șapte vieți, autorul cărții *Mușchetarul din Balcani* , Lucia Dracopol- Ispir(n.1907, Măcin) și Nifon Bălășescu(1806-1880)

Despre Gh. Banea merită să adăugăm câteva amănunte extrem de interesante. Participant activ la primul război mondial, pe frontul din Dobrogea, la Parachioi (actualul Băneasa), a fost grav rănit la cap de un șrapnel, pe 30 august 1916, fiind părăsit pe câmpul de luptă, crezându-se că este mort. O patrulă germană a desăvârșit opera obuzului, trăgându-i două gloanțe, unul în umăr și altul în regiunea capului. Descoperit încă viu de un regiment sârb de artilerie, a fost trimis în spital, unde și-a recăpătat sănătatea, păstrând unele traume firești.

Întors acasă, a trebuit să se lupte pentru a ”reînvia”, deoarece fusese declarat mort în mod oficial, după care, în 1919, obține licența în filologia romanică, dedicându-se activității literare, din căruciorul în care a trăit tot restul vieții.

O personalitate uitată chiar de unii istorici contemporani, născuți și crescuți la Măcin este Lucia Dracopol- Ispir, care va avea o impresionantă carieră, licențiată în litere (1929) și filozofie (1933), doctor în istoria artei (Cernăuți, 1937), specializată în istoria artei la Sorbona (1937). Ea a debutat în anul 1930 ca redactor de cronică plastică în Universul literar, semnând apoi și în Rampa, Ilustrațiunea română, Viitorul, Semnalul etc.

Ea se face remarcată de asemenea și prin cărțile publicate dar și prin pictură. Astfel publică în 1939 „Clasicismul în pictura românească”, „Arta domnițelor” și „Pictorul Negulici, 1812-

1851” . Una din celebrele sale picturi este o reproducere după portretul logofătului Alexandru Ghica a lui August Schoefft, lucrare care se află la Muzeul de Artă din Iași.

Închei acest articol cu prezentarea marelui om de cultură și profesor Nifon Bălășescu, personalitate care a marcat învățământul nord-dobrogean și căruia îi datorăm înființarea primelor școli românești în Dobrogea.

Profesor și unul dintre conducătorii Revoluției de la 1848. A absolvit Facultatea de Drept la Cluj și pe cea de Teologie la Arad. Începând din anul 1835 a fost profesor la Seminarul Central din București. În timpul Revoluției de la 1848 a fost membru în Comitetul Național Român din Transilvania. Pentru această activitate este arestat în august 1848 la Sibiu, împreună cu August Treboniu Laurian. În urma presiunilor exercitate de mulțimea de oameni strânsă în Sibiu autoritățile sunt obligate să îi elibereze. A fost rector al Seminarului Teologic din Huși. În anul, 1860 la București este ales membru al unei comisii organizată de Ioan Maiorescu, pentru restructurarea învățământului. În același an editează periodicul "Amicul literaturii române". Lucrează ca profesor la gimnaziile "Gheorghe Lazar" și "Matei Basarab" și predă religia la Școala Națională de Medicină din București. În anul 1869 pleacă în Dobrogea la mănăstirea Cocos și deschide la Tulcea o Școală Națională. În anul 1871 este numit director al Școalelor Românești din Dobrogea. A realizat o statistică demografică a românilor din Imperiul Otoman. Publică articole în "România liberă" din București, încercând să trezească interesul pentru românii din Dobrogea, pregătind unirea acestei regiuni cu țara. Între 1871-1875 îndeplinește funcția de director al școlilor românești din Dobrogea aflată sub ocupația otomană, înființând 21 de școli primare românești, din care 15 în localitățile județului Tulcea (Tulcea, Niculițel, Isaccea, Dăeni, Măcin, Greci, Turcoaia, Jijila, Peceneaga, Azacław, Pisica, Văcăreni, Luncavița, Ostrov, Rachelu), obținând ca învățătorii să fie plătiți din fondurile statului.



Dupa Razboiul de Independență (1877-1878), se stabilește în Măcin și începe să predea la școala din această localitate. Nifon Bălășescu și-a dat obștescul sfârșit, probabil, în luna octombrie 1880 la Măcin. Astăzi mormântul lui nu se cunoaște unde este amplasat.

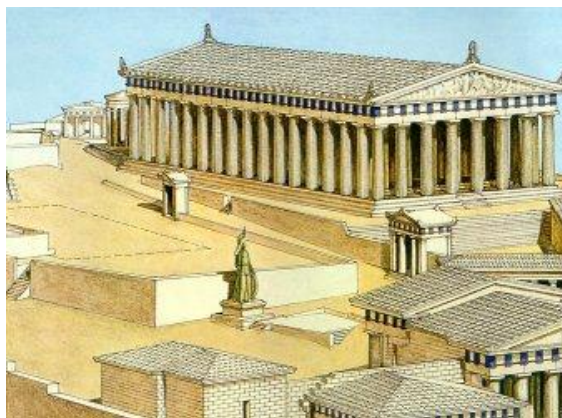
Prof. Opreșcu Narcis Doru

Arhitectura greacă

Civilizația miceniană a dispărut în jurul anului 1125 î.H., probabil în urma invaziei dorienilor, războinici veniți din nord, înarmați cu arme confecționate dintr-un metal nou (fierul). Au urmat patru sute de ani - veacurile întunecate - înainte ca mai multe cetăți - state să apară în jurul anului 700 î.H. Printre acestea se numărau Atena, Corint, Sparta și Teba. În anumite momente, acestea s-au aliat unele cu altele, dar împreună au alcătuit ceea ce numim noi Grecia antică. În aceste cetăți a apărut rapid un nou, impozant și sofisticat stil arhitectonic, decorat cu unele dintre cele mai mărețe sculpturi realizate vreodată. Atena a devenit mai puternică și mai prosperă, mai ales după ce i-a înfrânt pe perși în 480 î.H., și s-a bucurat de o epocă de aur până în 431 î.H.

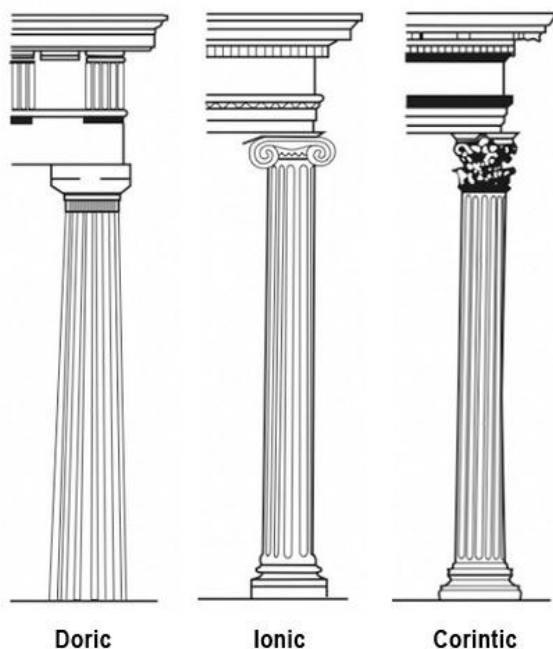
Parthenonul

Cu ajutorul matematicii și al proporțiilor ideale, arhitecții Greciei antice au realizat edificii armonioase și grațioase, rar întâlnite de atunci înainte. Exemplu desăvârșit al priceperii arhitecților greci este Parthenonul. A fost construit din marmură albă pe Acropola Atenei în 447-432 î.H., după planurile arhitecților Kallikrates și Iktinos, sub conducerea sculptorului Fidias (c.490-430 î.H.). În interior se afla statuia colosală a Atenei Parthenos (Atena Fecioara), opera lui Fidias, sculptată din aur, fildeș și marmură.



Templul grec

Templele grecești erau casele de pe pământ ale zeilor, reprezentați de statuile lor sacre. Cea mai mare parte au fost construite într-un format standard dreptunghiular, înconjurat de șiruri de coloane care susțin un acoperiș înclinat. Intrarea se afla pe una din laturile scurte. Edificiile grecilor antici nu sunt susținute de arcuri, în schimb, erau folosite coloanele și bârnele orizontale. Templele aveau în față altare, unde erau sacrificate animalele. S-au elaborat două ordine însemnate: *doric* și *ionic*, urmate de apariția ordinului *corintic*. Diferența între cele trei este vizibilă mai ales la forma capitulelor coloanelor.



Doric

Ionic

Corintic

Ordinul doric era raspandit mai ales in Pelopones si in coloniile grecesti din Italia de sud si Sicilia. Templele dorice sunt puternice si greoaie.

Ordinul ionic s-a dezvoltat in coloniile grecesti din Asia Mica si insulele din Marea Egee. Templele au proportii grandioase si o decoratie mai bogata. Coloanele sunt mai zvelte, mai inalte si se sprijina pe o baza. Fusul este prevazut cu caneluri adanci, iar capitelul este impodobit cu o **voluta dubla**.

Ordinul corintic este cel mai nou dintre cele trei ordine arhitecturale ale antichitatii grecesti. Fusul coloanei este asemănător cu cel ionic, dar ceva mai zvelt. Ceea ce oferă particularitate coloanei corintice este capitelul. Acesta prezintă ornamentul numit acantă, preluat ulterior și de capitelurile compozite.

Perianu Vlad Alexandru – cls a V-a B

Zeii Olimpului

Mitologia greacă este una dintre cele mai bogate din lume, plămădind zeități nenumărate, eroi cu calități extraordinare, monștri înfiorători și multe alte creaturi fantastice (nimfe, naiade, driade, centauri, ciclopi, giganti). Dintre toți aceștia, cea mai mare importanță au avut-o însă cei doisprezece zei olimpici.

Poseidon, Hera, Demetra si Hestia (dar și Hades, stăpânul Infernului și al bogățiilor subsolului, care însă nu locuia în Olimp) erau fii lui Cronos (cel mai tânăr dintre titani și stăpânul timpului) și ai Rheel, salvați de cel mai mic frate al lor, Zeus, din pântecul tatălui care îi înghițise. După un aprig război cu titanii, pe care îi înving până la urmă, ei devin noii stăpâni ai lumii. Li se alătură încă șapte divinități principale și mulți alți zei minori.

Zeus, divinitatea supremă, era considerat stăpânul Universului și personifica cerul, fiind de asemenea și protectorul întregii naturi, al bunăstării oamenilor și al vieții sociale.

Hera era regina zeilor, patroană a căsătoriei și a maternității, personificare feminină a cerului, dar și a pământului și protectoare a ogoarelor.

(va continua)

5 minute de știință

Știați că...?



O plantă înrudită cu ananasul și numită Puya înflorește la vârsta de 100 de ani, formând o inflorescență ca o lumânare, înaltă de 4-6 m. Trăiește în Canionul Colca, din America de Sud. Ea prezintă țepi lungi de 1,2 m care mărginesc frunzele de forma unor săbii care cresc radial din tulpina groasă.

Unii biologi sugerează că Puya este o plantă carnivoră.

Cel mai ciudat
animal de pe
Pământ este
Armadilo, care

trăiește în Paraguay. El are bot de șoarece, urechi de iepure, carapace de broasca țestoasă și coada de cangur.



Știați că... Lacul Heviz din Ungaria este cel mai mare lac termal din lume?

Acesta este situat la o distanță de 6 km de malul nordic al lacului Balaton, are o suprafață de 4,4 ha și o adâncime de 38 m.

În timpul verii apa lacului are o temperatură de

33-36 grade C, iar iarna temperatura scade la 24-26 grade C.

Datorită conținutului ridicat de sulf aici a fost construit un complex de sănătate pentru tratarea diferitelor afecțiuni de natură reumatică.

12 curiozități despre apă

1. Apa acoperă 70.9% din suprafața Pământului.
2. Doar 2.5% din apa Pământului este apă dulce, necesară pentru supraviețuire și este aproape în întregime stocată în gheață și subteran.
3. Apa dulce susține peste 10% din viața planetei și 35% dintre toate vertebratele.
4. Într-un singur an, un om obișnuit de la oraș, dintr-o țară dezvoltată, folosește peste 380 000 litri (uz casnic și exterior).
5. Circa 800 milioane de oameni de pe glob nu au acces la apă curată.
6. În Africa, 90% din efortul depus pentru a aduce apa cade în sarcina femeilor. Femeile și fetele tinere petrec până la șase ore zilnic ca să aducă apă.
7. Locuitorii din Africa Subsahariană folosesc numai 8 – 11 litri de apă zilnic.
8. Zilnic, o persoană bea 2 – 4 litri de apă și consumă 2000 – 5000 litri de apă virtuală (care a fost folosită pentru a produce acel aliment) din mâncare.
9. Consumul de apă s-a dublat față de rata de creștere a populației în ultimul secol.
10. Peste un miliard de oameni trăiesc în prezent în zone fără surse de apă și aproape 3.5 miliarde vor ajunge să sufere de lipsa apei până în 2025.
11. Peste 20% din resursele de apă dulce se utilizează în industrie.
12. Trecerea la o alimentație pe bază de carne și lactate (care cere un consum mai mare de apă) a avut cel mai mare impact asupra consumului de apă în ultimii 30 de ani și va continua să crească până la mijlocul secolului 21.



Apă în diverse alimente:

- 1 hamburger = 4000 litri de apă
- 4 litrii de lapte = 3800 litri de apă
- 1 felie de pâine = 3.8 litri de apă



Scafandrii Din Sahara

În mijlocul deșertului din Algeria, se găsește oaza Temiasin. Aici trăiesc aproape 200 de arabi care se ocupă de cultura curmalilor. Ei au amenajat în apropiere de oază o pistă pentru aterizarea avionului ce vine să ridice marfa pe care o transportă în Alger.

Cei aproape 5.000 de curmali ai oazei Temiasin dau un rod bogat grație apei de infiltrație ce provine dintr-un izvor subteran situat într-un puț adânc de aproape 30 m. Apa ce debordează din puț este dirijată prin canale de irigație în tot cuprinsul oazei. Apa izvorului conține însă o mare cantitate de carbonat de calciu care se depune foarte repede pe pereții și fundul puțului și formează un strat aproape impermeabil care tinde să înăbușe și să astupe izvorul. Pentru a preîntâmpina înfundarea puțului, ce ar fi

o adevărată nenorocire, una din familiile arabe ce locuiește în oază, practică din tată în fiu meseria de scufundător. Acești scufundători se coboară pe rând, de câteva ori pe zi, în fundul puțului, unde rămân trei minute. Ei sunt înarmați cu un răzuitor cu care curăță pătura de carbonat de calciu și o depozitează într-un coș de nuiele. Coșul umplut este scos afară cu ajutorul unui scripete.

Pentru această meserie primejdioasă, dar deosebit de folositoare, scufundătorii din Temiasin sunt scutiți de orice altă muncă și sunt întreținuți și plătiți de toți locuitorii oazei. Fără munca lor zilnică, izvorul n-ar mai alimenta rădăcinile adânci ale palmierilor și recolta de curmale, principala lor sursă de câștig, ar fi compromisă.



Toader Răzvan Dan clasa a V-a B

Ce înseamnă pentru mine Astronomia

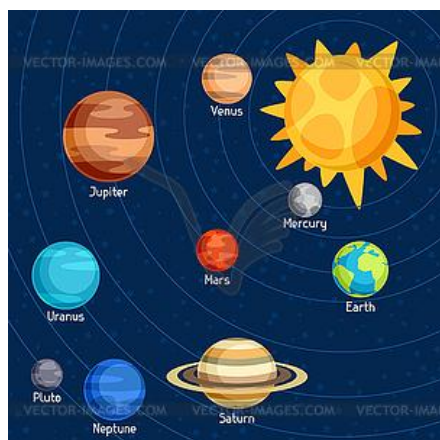
Astronomia, o „simplă” disciplină de care nici nu avusesem habar în urmă cu 4 ani. Singurul lucru pe care îl cunoșteam era că se ocupă cu studiul Universului, a stelelor, nimic mai mult. Însă, după o serie de cursuri intense, mi-am schimbat cu totul impresia. Am observat că Astronomia semnifică mult mai mult decât credeam eu, este o adevărată poveste tot cea ce

înseamnă UNIVERS. Am început să o întrăgesc cu fiecare lecție parcursă, cu fiecare pagina răsfoită, eram cu totul captată de această lume. Setea de cunoaștere se accentua în fiecare zi, neavând puterea de a mi-o stăpâni.

M-am documentat și am învățat până în punctul în care m-am simțit pregătită să merg în prima mea tabără de Astronomie, tocmai în Nordul țării, la Suceava. Emoția mă cuprindea cu fiecare kilometru parcurs deoarece eram din ce în ce mai aproape de îndeplinirea visului meu. Ajunși la destinație, am făcut cunoștință cu mari profesori ai acestui domeniu. După 3 zile de cursuri intense, se apropia cu pași repezi ziua marelui concurs care îmi putea aduce prima medalie de aur. În ziua cea mare îmi doream să pot rezolva totul fără dificultate și să pot primi punctajul maxim. După finalizarea concursului, împreună cu cele două colegi ale mele, eram nerăbdătoare de aflare premiului. Dorința ni s-a împlinit, primind toate prețioasa medalie de aur. Bucuria era de nedescris în acel moment.



După o astfel de experiență ne-am convins că trebuie să continuăm. Au urmat alte tabere în Delta Dunării, la Sulina, apoi în Munții Măcinului, astfel am continuat cu participarea la toate concursurile. Ne-am ales cu o mulțime de diplome și 2 medalii de aur, pe lângă multele laude și



felicități. Datorită îndrumătorului nostru, profesorul Oprescu Narcis și pregătirii intense, ne-am dat seama că ne dorim să continuăm cât se poate de mult cu această disciplină, astfel am participat la Olimpiada de Astronomie și Astrofizică, faza județeană obținând premiul al II-lea. Am fost nespuns de fericită și cu siguranță voi dori să simt aceleași emoții și anul viitor.

Pentru mine, Astronomia nu mai este o simplă disciplină, pot spune că v-a deveni propriul meu viitor. Voi continua o astfel de plăcere de câte ori este posibil. În toți acești minunați 4 ani mi-am descoperit o nouă bucurie de care am parte zilnic și de care nu aș dori să mă lepăd vreodată. Astronomia a început să facă parte din viața mea și sper ca să rămână acolo mult timp. Mi-aș dori să pot avea o meserie pe baza acestei discipline și să fiu mândră de ceea ce am reușit să fac. Nu mă voi opri aici și voi continua cât se poate de mult să îmi îndeplinesc visul

Adochiței Andreea Clasa: a-VII-a B

Orășelul copiilor în 2040

Suntem în anul 2040. Eu am împlinit treizeci și șase de ani sunt căsătorită și am o fetiță de șase ani. M-am gândit să o duc pe fetița mea Amalia într-un loc unde distracția este maximă pentru copii și anume în Orășelul copiilor.

Amalia a ales să intre pentru început în *Casa computerelor* unde se găseau calculatoare de la cele mai vechi la cele mai performante, electrocasnice și jucării computerizate și sofisticate cu care se putea juca diverse jocuri. Îmi amintesc cu nostalgie că atunci când eram copil în acest loc se afla Casa groazei în care noi intram și eram speriați de diverse lucruri sau măști.

Apoi am ajuns în *Castelul poveștilor*. În acest castel făceai o călătorie prin lumea poveștilor cu ajutorul unei mașini a timpului. Îi povestesc Amaliei că pe vremea mea aici se aflau topogane, leagăne și căsuțe pentru copii.

Mergem apoi și ajungem la o piscină unde puteai înota virtual. Îi povestesc Amaliei că pe vremea mea aici se afla gara unui trenuleț care făcea turul Orășelului copiilor.

Printre multitudinea atracțiilor din orășel găsim o pistă pentru biciclete care îmi amintește cu nostalgie de timpul când eram mică și când mergeam pe bicicletă. Însă nu foarte mulți copii erau pe această pistă.

Din păcate copii din anul 2040 nu se mai joacă așa cum ne jucam noi în copilărie. Eu mă întâlneam cu prietenele mele și ne jucam cu mingea, cu bicicletele și diverse alte jocuri în aer liber. Acum majoritatea stau pe computere, tablete, televizoare digitale, ceasuri computerizate.

Încerc să o învăț pe Amalia cât de importantă este joaca în aer liber, sportul și alimentația sănătoasă într-un secol al vitezei și al poluării.

Năstăsache Claudia Clasa a V-a A



J'adore Français Hemingway, ami des chats

À Key West, la maison où a vécu Ernest Hemingway, Prix Nobel de littérature en 1954, est transformée en musée. L'écrivain appréciait beaucoup la compagnie des chats, et le musée se fait l'écho de cette passion: la maison abrite des dizaines de félins. La tradition veut qu'ils portent des noms de personnages célèbres. Ainsi, l'on peut croiser le doyen des chats du musée. Bette Davies, un matou revêché de 16 ans, ou encore Ava Gardner ou Hilary Clinton au coin d'une véranda ou nonchalamment couchés dans l'herbe ... Les chats peuvent boire à la fontaine construite par Ernest Hemingway, constituée d'une grande jarre et d'un urinoire récupéré dans son bar favori, le Sloppy Joe's (au grand désespoir de son épouse). Le musée semble parfois plus à la gloire des chats que du grand homme : les félins ont leur „Hollywood Boulevard”, une dalle de béton dans laquelle leur empreintes ont été saisies, ainsi que leur cimetière. Selon le guide de la maison, un capitain de vaisseau aurait offert à Hemingway son premier chat polydactyle, Snowball.



Le chat du général



Gris-Gris, le chartreux du général de Gaulle, de son vrai nom Ringo de Balmalon, décida, dès son arrivée à Colombe- Les-Deux-Églises, de faire la conquête de De Gaulle, qui était connu pour être cynophile. Le chat se mit tant en frais que le général, ravi, s'exclama: „C'est la première fois que je ne fais pas peur à un chat !” Le félin accompagnait souvent le général dans ses promenades dans le parc de la Boiserie et le suivait, tel un chien. En gros, il avait renoncé à son indépendance de félin pour se comporter comme en chien servile afin de faire la conquête du grand homme. Qui était le maître d'un traître, donc. Ce qui, pour l'homme de l'appel du 18 juin, est un comble.

Entre Winston Churchill et Mr. Cat, c'était l'osmose



Winston Churchill aimait beaucoup les animaux, et tout particulièrement son chat, Mr. Cat. Premier ministre anglais lui gardait toujours une place à table, où il mangeait en compagnie de la famille. Son neveu, John, se rappelle un repas, où, après avoir délicatement mangé une tranche de blanc de faisan, Mr. Cat fut pris d'un hoquet soudain : au même instant, son maître se mit à hoqueter à l'unisson ! Tous les convives à table s'esclaffèrent ; Churchill et Mr. Cat, toujours à l'unisson, les foudroyèrent du regard.

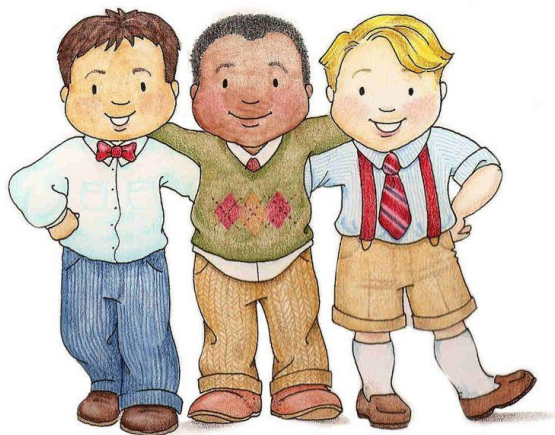
Chemaloglu Sabina Semra clasa a VI-a A

Friendship *English, my love!*

Friendship is a state of "alliance" or "attraction" let's say between two or more people. Although it seems as a phenomenom that it's meant to happen "by nature", it is actually a complicated process.

In order for someone to become your friend, that person must be "like you" (similar traits and interests). This proves that friendship is some sort of attraction. So one of the most "ingredients" for this "attraction" is the similarity between the interests and also the traits of the two people involved. This similarity-based friendship is the true one.

Nowadays, a lot of friendships are formed just for financial interests. The purpose of a real friendship is that of mutual help and understanding. If two people aren't exactly the same, that doesn't mean that they can't be friends. They can be friends, and they can help each other. They'll point out the flaws of each other so that both of them can get better and better. In this case, the green-eyed monster of jealousy can show up.



Like in any other human relationship, arguments can show up and if they're intense, there will be a "cooling off" period, although that doesn't necessarily mean that the friendship is over. It's just that the friends need some time to think of their own mistakes that led to the dispute, after which they most likely reconcile.

Friendships can be either between both genders or between people of different genders. The relationship between a man and a woman isn't always loved, it can also be friendship. But as it is said, the answer to this question is subjective, as this is a matter on which every man has his/her own opinion.

Toader Răzvan Dan clasa a V-a B

Geografie turistică

Lacul Iacobdeal - Turcoaia (Munții Măcinului)

Lacul Iacobdeal numit de localnici "La fântână" este un lac antropoc, format într-o cuvetă rezultată din extragerea granitului. Se află pe raza comunei Turcoaia, într-o fostă carieră de piatră de pe dealul Iacobdeal. Accesul spre lac, din DN22D Măcin-Cerna, spre comuna Turcoaia pe DJ222H 2,5 km până la intersecție, apoi spre stânga aproximativ 3 km. De aici (lacul nu este vizibil) încă 200 metri la dreapta pe un drum local care urcă ușor. Punct de reper: drumul care urmează după construcțiile dezafectate ale fostei cariere. Lacul poate fi inclus în aria obiectivelor turistice ale Munților Măcinului, datorită modului său de formare, unic în țară. Zona acoperită cu apă a fost un punct de extracție a unui granit foarte dur. Prin exploatarea rocii din carieră s-a ajuns în adâncul masivului granitic, atingându-se un filon feldspatic, greu de prelucrat.



De aici necesitatea excavării a două galerii în masa pietroasă. În timpul lucrărilor, prin dinamitare, a fost eliberat un strat acvifer cu debit bogat, aflat sub presiune, care a răbufnit în lungul excavațiilor, umplându-le cu apa care, apoi s-a revărsat ocupând cuveta carierei. "La

fântână” este un lac care nu are legatura cu nici o altă unitate acvatică. În el nu se varsă nici o apă curgătoare și nu are nici un canal de scurgere spre Dunăre. Roca granitică care îl înconjoară, îi conferă un aspect de “căldare” asemănătoare unui lac glaciatic. Alimentarea lacului cu apă are doua căi: subterană, din izvoare al căror număr nu este cunoscut; de la suprafață, din precipitații



(ploi, topirea zăpezii). Volumul apei din lac este influențat de climatul arid și de aportul de apă venit din izvoare. Nivelul apei determină adâncimea,

estimată la peste 20 metri, și suprafața care la nivel maxim poate ajunge până la un ha. Roca granitică pe care s-a format, alcătuită din cuarț, feldspat și mică, dar și cu un oarecare conținut de radon, face ca apa lacului să aibă o radioactivitate ceva mai ridicată, astfel că elementele ce constituie vegetația și fauna acvatică sunt sărace.

Deși se află în apropierea Dunării, aici nu crește stuful, papura, pipirigul sau lintița iar fauna piscicolă este redusă, în ciuda faptului că populările cu pește au fost făcute în mod repetat. În lac și împrejurul lui nu există broaște. Lacul are maluri din piatră, cu pereți abrupti de granit, sau cu pământ amestecat cu pietriș fin. Malul stâncos este străbatut de o grotă care ajunge până la apă. Exploatarea veche de piatră care îl înconjoară și vegetația săracă de stepă, crează un peisaj auster în contrast cu limpezimea apei și culoarea sa verde-smarald. Unii localnicii adapă aici vitele și oile, iar vara vin la scăldat, folosind promotoriul stâncos pentru sărituri. Lacul este concesionat, pescuitul fiind interzis.

Tuchilă Maria clasa a VII-a B

Carcaliu- Камень

Locuit de puțini , iubit de mulți

Refugiați în urmă cu două-trei sute de ani în România, unde s-au stabilit mai ales în nordul Moldovei, dar și în Dobrogea, rușii-lipoveni formează o comunitate pitorească, plină de vitalitate, care știe să se bucure de viață, dar și să fie fermă atunci când e vorba de principiile sale

– mai ales cele religioase. Încă din secolul al XVII-lea rușii lipoveni au început să sosească în România. Reformele religioase și sociale ale patriarhului Nikon și ale țarului Petru cel Mare i-au făcut pe aceștia să părăsească Rusia și să caute libertatea religioasă în România. Rușii lipoveni au ales să rămână credincioși ritului vechi, care se referă la un anumit tip de slujire religioasă, dar și folosirii limbii slavone în biserică.

Lipovenii au ales să se împartă între două lumi, două tradiții, două calendare, două rituri și trei limbi: română, rusă și slavonă. Însă, deși credința ocupă un loc atât de important în viața lor, lipovenii au reușit să îmbine religia cu o poftă incredibilă de viață. Un rol hotărâtor în păstrarea identității proprii a rușilor lipoveni l-a avut biserica. Slujbele religioase se țin și astăzi în limba slavonă, scrierea se face cu caractere slavone, se folosește calendarul iulian (13 zile după calendarul gregorian). Lipovenii sunt mândri de obiceiurile, de cântecele și femeile lor, sunt veseli. Tradiția este cea care le-a păstrat identitatea atâtea sute de ani și în numele ei au părăsit lipovenii Rusia. Însă astăzi, chiar acest organ vital al comunității lipovene – tradiția, este amenințat de modernizare și de transformările din societate.

Toate sărbătorile religioase se țin cu sfințenie. Chiar și Anul Nou, spre exemplu, are un caracter preponderent religios. În bisericile de rit vechi sunt oficiate slujbe îndelungate, iar în dimineața noului an pe la casele de staroveri se umblă cu semănatul. Fiind mare sărbătoare, gospodinele pun pe masă bucate tradiționale: *jarcovia* (un fel de mâncare de castraveți murați cu carne), *holodeț* (asemănătoare piftiei) și multe prăjituri, de tot felul. Cu ocazia Crăciunului, ei nu au decât un singur colind pe care-l cântă în fața icoanelor. Prima zi a Crăciunului se petrece doar în familie. Sunt interzise vizitele, în această zi, chiar și la rudele cele mai apropiate.

Pragul caselor lipovenești este călcat în această zi doar de colindători. Este vorba de cântăreții din stranele bisericilor care merg din casă în casă, imediat după încheierea slujbei. Colindele lipovenilor sunt vechi, de sute de ani, transmise prin viu grai. Împreună cu cântăreții religioși rostesc colinde și gazdele în fața icoanelor. Masa de Crăciun a lipovenilor este una specială. Nu lipsesc răcitura, borșul rusesc și plăcinta numită „*Varenika*”. Este vorba de o placintă din aluat special umplută cu carne, din măruntaiele porcului.

De asemenea, se mai păstrează încă un obicei foarte vechi. Primul se așează la masă, în capul acesteia, „starețul” casei. Este cel mai bătrân bărbat din casă, care binecuvantează masa cu o veche rugăciune rostită în limba lipovenească, care seamănă cu slavona veche.

De Crăciun, la biserică și la masa din prima zi, lipovenii îmbracă haine specifice. Femeile

poartă fuste lungi înflorate și bluze pastelate, au părul legat sub o năframă specifică. Bărbații poartă și ei niște cămăși tip rubaskă și se încing cu un brâu.



Cel mai bine s-au păstrat obiceiurile legate de *Maslenita* (Săptămâna Brânzei sau Lăsata Secului), săptămâna de dinaintea intrării în postul Paștelui. Este o săptămână de voie bună, sărbătorită cu cântece vesele pe străzi și cu preparate lactate specifice: *vareniki*, *blini*, *piroghi*, etc.

Paștele, o sărbătoare foarte importantă pentru rușii-lipoveni, se sărbătorește în familie, cu ouă vopsite și cozonac, ce se sfințesc în dimineața Învierii, după liturghie. Mielul nu face parte din tradiția rușilor-lipoveni. În toată perioada Paștelui, există la rușii-lipoveni obiceiul de a se pupa de trei ori când se întâlnesc, pronunțând „Hristos a inviat!” („*Hristos voskrese!*”) și respectiv „Adevărat a inviat!” („*Voistinu voskrese!*”).

Obiceiurile rușilor-lipoveni sunt strâns legate de sărbătorile religioase. Calendarul pe care îl respectă a rămas neschimbat, fiind cel iulian, decalat cu 13 zile. Până în zilele noastre la rușii-lipoveni s-a păstrat obiceiul efectuării semnelor crucii în aproape orice acțiune pe care o întreprind.



Poate nu fără legătură cu caracteristicile spațiului geografic în care trăiesc majoritatea rușilor lipoveni, baia are pentru ei o semnificație sacră. În mod tradițional îmbăierea se face sâmbăta, dar și în pragul unor sărbători care se nimeresc să fie în cursul săptămânii, cum de altfel se face și ori de câte ori se îmbolnăvește vreun membru al familiei. Acest gen de baie este considerat leac universal împotriva tuturor bolilor. Lipoveanul prima dată face baie și numai după aceea se duce la medic.

Baia cu aburi face parte și din ceremonialul ospitalității tradiționale a rușilor lipoveni. Musafirul dorit, oaspetele de onoare, indiferent de ce neam și de ce religie ar fi, poposit la casa lipoveanului autentic, va fi poftit de gazdă să guste din deliciile băii cu aburi, special pregătită în onoarea sa. După ce va primi toate indicațiile privind tipicul și ritualul străvechi de folosire a acestei binefăcătoare invenții omenești, unică în spațiul cultural carpato-danubian, el va participa la un act de purificare și de inițiere în cultura unui popor ce știe să prețuiască curățenia trupeză și puritatea morală.

Большая тайна нашего существования лежит не в жизни, но знать что мы живём
(Marea taină a existenței noastre nu consta în a trăi, ci pentru a ști pentru ce trăim.)

Sofron Emilia clasa a VII-a C

Reteta sănătății

Dragi elevi, este foarte important să avem o alimentație echilibrată, bogată în vitamine, iar pentru ca organismul nostru să poată beneficia de tot ce este sănătos și natural, vă propun o rețetă de primăvară și multă bună dispoziție.....

Dacă nu ne mai gândim la chipsuri și la cola, ne aprovizionăm cu spanac, cumpărăm foi de plăcintă refrigerate, luăm oua proaspete de la bunica din cotețul găinilor, facem rost de niște brânză și un iaurt bun (poate fi chiar cel făcut în casă), dăm drumul la genul de muzică care ne place și-i facem o surpriză mamei sau gătim împreună cu ea, o plăcintă de brânză cu spanac pe care o vom savura cu mare plăcere.

Așadar să ne apucăm de treabă.

De la spanac luăm doar frunzele, (avem nevoie de un kilogram de spanac), îl spălam bine, apoi în apa clocotită îl ținem un pic, un minut, până își schimbă culoarea, va fi un verde închis foarte puternic, îl lăsam să se răcească. Între timp luăm cam jumătate de kilogram de brânză, o dăm pe răzătoare, o amestecăm cu iaurt și 5 ouă, punem iaurtul și ouăle până se face o pastă și lăsam castronul cu această compoziție deoparte.



Spanacul răcit, îl tocăm cu cuțitul pe tocător, îl amestecăm cu două oua și o lingură de făina.

Desfacem foile de plăcintă, luăm puțin ulei și punem pe o foaie cateva picături împrăștiate, punem brânza cam trei patru linguri, cu tot ce am pus în ea, apoi spanacul tot trei, patru linguri, pregătit cum trebuie și înfășurăm trei foi în același timp. Procedăm la fel cu toată compoziția, foile bineînțele, le punem în tava de la cuptor pe care am pus deja o foie de copt.



Peste toate foile de plăcintă punem compoziția de la un ou pe care îl amestecăm cu un pahar de iaurt.

Rugăm un adult să ne aprindă cuptorul încă de la început, de când ne-am pregătit brânza cu iaurtul, iar plăcinta o lăsăm în cuptor, în funcție de capacitatea de coacere a cuptorului, până este gata. În bucătărie va mirosi minunat, iar tu, dragul meu copil, vei savura plăcinta sănătoasă, organismul tău bucurându-se de fierul din spanac, amintindu-ți poate și de “Popeye Marinarul”, un desen animat al copilăriei părinților.

Să aveți poftă și energie pentru pregătirea temelor !

Profesor pentru învățământ primar și preșcolar, Rădoi Janeta

Tehnologie și Informatică

Știați că.....?

- Platina a fost descoperită în America? A fost descoperită în secolul al XVIII lea și face parte din grupa metalelor platinice, alături de paladiu. Este un metal dur, maleabil, ductil, de culoare gri-alb și rezistent la coroziune. Vechii egipteni și indienii precolumbieni confecționau bijuterii din granule de platină îmbinate cu aur.
- Aurul este cel mai maleabil metal? Este unul dintre cele mai grele metale, însă este un metal moale, puțin mai dur decât unghia umană. Aurul este prea moale pentru folosirea sa ca bijuterie. Metalele care se folosesc în amestec cu aurul pentru a-l întări îi pot modifica culoarea, rezultând diferite nuanțe de galben, alb și roșu.
- Sticla are nevoie de 1000000 de ani pentru a se descompune în bucățele mici?
- Prin reciclarea unei tone de sticlă se economisesc 1,2 tone de materii prime (sodă, nisip, feldspat) ?
- Sticla poate fi reciclată la nesfârșit fără să își piardă din calitate?
- Procedul fabricării sticlei a fost inventat în Orientul Apropiat, de către marinarii fenicieni, care, din întâmplare, au constatat că, din nisip și sodă încălzite, se forma o

pastă, care, prin răcire, dobânda aspectul sticlei (nu una transparentă, ci opacă, de culoare verde sau albastră)?

- Celebrul cristal de Boemia (localitate din Republica Cehă), o sticlă extraordinar de strălucitoare, asemenea cuarțului, a fost obținut în secolul al XVI-lea, meșterii sticlari din regiune stăpânind și o tehnică a gravurii în sticlă, cu ajutorul unui diamant, pe care au dus-o la strălucire sticlarii din Olanda, din secolul al XVIII-lea?
- Cea mai veche tehnică a fabricării sticlei este consemnată pe o tablă de argilă, din biblioteca regelui asirian Assurbanipal (prima bibliotecă din antichitatea Orientului Mijlociu), din secolul al VII-lea î.Hr., în care exista următoarea rețetă: “Se iau 60 de părți de nisip, 180 de părți de cenușă de alge, cinci părți de cretă și se încălzesc”?
- Cea mai veche sticlă este sticla vulcanică, rezultată prin răcirea rapidă a lavei?
- Cel mai vechi obiect din sticlă propriu-zisă se consideră o amuletă albastră ce a fost găsită în Egipt și este datată în anul 7000 î.Hr. În Egipt și Liban au fost descoperite perle din sticlă vechi de 5500-3400 ani?
- Există câteva produse care conțin fier:
 - varza de mare(16mg/100g),
 - caise uscate(11,8mg/100g),
 - ficat de vită(9,4mg/100g),
 - fasole(6,7mg/100g),
 - patrunjel(5,9mg/100g),
 - crupe de ovaz(4,2mg/100g),
 - piersici(3,7mg/100g),
 - curmale(3,6mg/100g),
 - icre de nisetru(3,4mg/100g),
 - hrisca(3,2mg/100g), stafide (2,7mg/100g),
 - migdale(2,5mg/100g),
 - mere (2,2 mg/100g),
 - pere(2,1mg/100g),
 - prune(1,9mg/100g),
 - caise(1,8mg/100g),
 - cirese(1,7mg/100g),
 - paste făinoase(1,5mg/100g)etc



Mocanu Ana-Maria și Lavrente Klavdian - clasa a VII-a A

1. Numele de Google este o greșală de ortografie. Inițial trebuia să se numească Googol, un termen din matematică, care reprezintă un număr mare, egal cu 10100, adică 1 urmat de 100 de zerouri. Termenul a fost inventat de Milton Sirota, nepotul de 9 ani al matematicianului american Edward Kasner.

2. Google a început ca un proiect de cercetare al lui Larry Page și al lui Sergey Brin, când aceștia aveau 24 și respectiv 23 de ani. Site-ul **Google** își propune să organizeze informațiile din toată lumea și să le facă accesibile și folositoare. Primul birou al companiei a fost într-un garaj, în Menlo Park, California. Primul angajat a fost Craig Silverstein, acum Director de tehnologie.